

IN MEMORIAM

GABRIEL-MARIUS NAGĂȚ

1958–2021

A plecat dintre noi un bun coleg și prieten, un iubitor de înțelepciune și de semeni, Gabriel Nagăț.

Născut pe 13 septembrie 1958 la Buzău, Gabriel a făcut școala generală și liceul în orașul natal, apoi a studiat la Politehnica ieșeană pregătindu-se pentru o carieră științifică în pas cu vremurile. Primise, însă, un dar și nu a vrut să își îngroape talantul; și-a urmat chemarea studiind filosofie la Universitatea din București. Venit acolo la un an după mine, l-am privit cu întreită simpatie: era, ca mine, mai vârstnic decât colegii noștri, avea instrumentele disciplinelor exacte și, cel mai important, avusese forța de a-și urma pasiunea, părăsind mult lăudata inginerie. Un om care se conducea după ideile sale. Și a rămas așa în toți cei 35 de ani în care drumurile noastre s-au întâlnit.

Gabriel a avut maturitatea de a pune cunoștințele deja dobândite în slujba darului său filosofic; în plus, s-a bucurat, pentru conducerea tezei de doctorat în epistemologie, de îndrumarea unui veritabil magistru, profesorul Mircea Flonta. Formația lui temeinică, *back-ground*-ul științific, seriozitatea cercetării, pasiunea pentru cunoaștere au dat formă exemplară fiecărei contribuții pe care a adus-o

într-un domeniu deosebit de competitiv, epistemologia științelor sociale. Cu modestie și perseverență, Gabriel și-a pus știința de carte și în slujba unei opere atât de necesare în cultura română, traducerea unor texte de referință ale lui Rawls, Pierce sau Blackburn; unele dintre aceste traduceri au introdus ideile respectivilor autori în circuitul cultural de limbă română, cum este cazul cu Rawls; iar toate rămân până astăzi un standard în materie.

La începutul anilor '90 ne-am regăsit la Institutul de Filosofie al Academiei Române, lungă vreme în colective diferite, pentru a ne reuni în ultimii ani. A existat mereu între noi o ușurință și o seriozitate a comunicării venite din aceeași iubire pentru oameni și idei. Nu vorbeam des, dar vorbeam despre esențial. Povestea despre Germina, soția lui, și mai ales despre fiica lor, Eva, despre cum crește, cum învață, despre talentul ei pentru pictură. Când și când ne mai puneam câte o întrebare dintre acelea ale căror răspunsuri cer efort și nasc zâmbete condescendente. Filosofia este un viețuitor straniu și ca ea suntem noi. Este locul în care ne întâlneam de fiecare dată întregi.

În fața plecării unui prieten, a oricăruia dintre noi, se cuvine să tăcem copleșiți de durerea lui. Apoi se cade să ne adunăm și să ridicăm fruntea cu credința că îl vom reîntâlni pe Gabriel.

Ține-l, Doamne, în lumina Ta!

Marian George Panait